

en Paalageret til en anden Autoritet. Alerebe det vilde hjælpe, selv om der ikke blev indsat bestemte Paalæg til denne Autoritet.

Ordføreren (C. Hage): Det er fuldkommen rigtig, og det udtalte jeg jo ogsaa før, at der er ikke ringe Betænelighed ved Bestemmelserne i Lovens 2det Kapitel. Der kan siges ikke saa lidt mod den ret vidtgaaende Myndighed som Telegrafvæsenet derigennem faar. Men det synes mig paa den anden Side, at naar vi paatage os at give en Lov om hele dette Forhold, som hidtil har ladet sig ordne ad Mindelighedens Vej, vil det være en Mangel ikke at have Bestemmelser i Loven, som kunne gøre det muligt for Telegrafvæsenet eventuelt at komme frem gennem Ekspropriation, saafremt det skulde vise sig nødvendigt. De Bestemmelser i Loven, som sigte hertil bør ikke opfattes anderledes. Det ærede Medlem for Listet Amts 3dje Valgkreds (Andersen) lægger Hovedvægten paa, at naar der ikke er Nødvendighed til Stede, bør Ekspropriation af privat Ejendom ikke finde Sted. Men det er ogsaa den Forudsætning fra hvilken Lovforslaget gaar ud. Det hedder i § 8: „Statens Telegraf- og Telefonledninger maa anbringes paa, over eller under fremmed Grund og Ejendom, offentlig eller privat,; men, som det kommer til at hedde efter den ny Affattelse: Saafremt vedkommendes Samtykke til Anbringelsen ikke har kunnet opnaas, skal det dog være godtgjort ved et Skøn, afgivet af uvillige, dertil af Retten udmeldte jagtyndige Mænd, at Anbringelsen er nødvendig for Anlægget.“ Althaa kun i dette Tilfælde vil der være Tale om Ret til at føre Traaden over fremmed Grund. Saa hedder det fremdeles — det var det, jeg sigtede til, da jeg afbrød det ærede Medlem for Fredensborg — „For øvrigt bliver der ved Udførelsen af Anlægget at tage Hensyn til de Duffer, som den vedkommende offentlige Myndighed eller private Ejer, hvis Ejendom berøres af Anlægget, maatte have angaaende Stedet, hvor Ledningerne med Tilbehør skulle anbringes, selv om Beføstningen ved Anlægget derved forøges.“ Ikke sandt? Det er en Bestemmelse, som aabenbart imødetommer det Duffe, det ærede Medlem med Rette gjorde gældende. I § 9 hedder det dernæst: „Saafremt det til Anlæg af en Staten tilhørende Telegraf- eller Telefonledning med Tilbehør bliver fornødent at erhverve fremmed Ejendom, vil denne, for saa vidt Afstaaelse ikke opnaas i Mindelighed, og Erhverveisens Nødvendighed godtgøres ved lovligt Skøn, ved Foranstaltning af vedkommende Ministerium

være at ekspropriere.“ Althaa man gaar stadig ud fra, at der kun kan være Tale om Ekspropriation, eller at det Indgreb i Ejendomsretten, som det er at føre Ledningen hen over anden Mands Grund, kun kan finde Sted, naar der kan siges virkelig at foreligge en Nødvendighed derfor. Ligeledes gaar Loven ud fra, at selv om Anlægget bliver fordyret, naar dette da ikke vil ske i ganske uforholdsmæssig og meningsløs Grad, bør der ikke viges tilbage for denne større Udgift, naar man derved kan undgaa at komme i Strid med private Interesser og Duffer. Jeg ser derfor ikke rettere, end at, saaledes som Bestemmelserne komme til at se ud, kunne Betænelighederne ved at gaa ind paa dem ikke være afgørende. — Den ærede Minister gør fra den modsatte Side navnlig Indvending mod at lade Hals- og Haandretten over Træerne falde bort. Jeg tror nu rigtignok, at dette er et Forhold, som bedst lader sig ordne ved god Vilje, ligesom det hidtil er blevet. Det drejer sig væsentligt om Ledninger paa offentlig Vej; og man tør dog sikkert gaa ud fra, at de Myndigheder, under hvilke Bejene sortere, ikke ville lægge an paa at skianere Telegrafvæsenet. Saaledes som Bestemmelsen i Lovforslaget lyder, omhandler den heller ikke just Kapningen af Træer; der staar: „Plantninger og Bevoksninger paa offentlig Gade, Vej eller Plads . . . kunne . . . forlanges fjernede.“ Der er her aabenbart tænkt paa en fuldstændig Nedslagning af de paagældende Træer. Naar det ikke drejer sig om andet end mindre Bestøringer, for at sikre Ledningerne, kan der ikke næres nogen begrundet Frygt for, at de paagældende Bejautoriteter skulde sætte sig derimod. Noget andet var det, om Telegrafvæsenet med Hensynsløshed vilde kræve, f. Eks. at Træerne langs den ene Side af Bejen helt skulde fældes. Det vilde være et betydeligt og i Reglen sikkert et overflødigt Offer at bringe, og et af de Duffer, for hvilke i Virkeligheden ingen Erstatning kunde ventes. Thi noget pefunieret Tab kunde man næppe sig, Bejvæsenet led ved, at Træerne sloges ned paa Siden af Bejen; tværtimod der kunde maafe spares i Vedligeholdelse, og de nedslagede Træer kunde sælges til Brænde, saa jeg kan ikke se, at der let vilde blive Tale om Erstatning. I det hele taget tror jeg, at Udvalget har fundet den fornuftige og hensigtsmæssige Middelvej, og idet vi have tilføjet Revisionsparagraffen, hvorefter vi om 5 Aar ville faa Vejlighed til at tage Loven op til fornyet Overvejelse, forekommer det mig, at Betænelighederne ved at vedtage Loven, for mindstes saa meget, at man med rolig Sam-